

Jistota je jistota

Zdeněk Beněš

Toho podivně chladného rána byla přístavní tržnice v Albireu plná pachy ryb. Rybí šupiny se leskly na dlažebních kamenech pod nohama trhovců, převážně rybářů. Sem tam se pod stoly prodávajících zamítala nějaká opomenutá mřenka. Rušná rána jsou na tržnici běžná, den ode dne, měsíc od měsíce.

Asi v těch chvílích, kdy se slunce odlepilo od obzoru, přirachotil si to od severní Riodenovy brány dostavník tažený dvojicí ryzáků. Vozka, starší chlapík vedený spíše intuicí než obratností, zastavil přesně na vyhrazeném místě před hostincem U Zlaté lžice. Vozkuv pomocník hbitě seskočil z kozlíku a otevřel dvířka od vozu, aby cestujícím umožnil vystoupit.

Z útrobu dostavníku se vynořil jediný muž. Vypadal mladě, ač mu mohlo být mnohem více. Ve volné, tmavě modré říze se zlatým a rudým lemováním, budil dojem bohaté osoby. Tvář a vlasy měl upravené, přesně jak se sluší a patří na váženého člověka. Potichu poděkoval a štědře odpočítal vozkovi a jeho učedníkovi několik mincí. Krátce se rozhlédl kolem. Kromě několika posledních rybářů, kteří už prodali čerstvé ryby, se na tržišti vyskytovalo ještě několik stánků. Zástupy lidí neustávaly ani na pobřežním cípu před hostincem.

Muž se musel prodrat skrze skupinku zemědělců vedoucích naložené, hlasitě hýkající oslíky. Někteří mu uhnuli, takovým lidem měli ve zvyku nelézt do cesty. Přirozený instinkt venkovanů, kteří mají jen své životy a o to více si jich váží. Co kdyby? Doba je všelijaká, někdy dobrá, někdy zlá. Města pod slupkou okázalosti a úsměvů dokáží stejně rychle ztratit přívětivou tvář, jako zapomínat na oběti.

Postava v tmavomodré říze se konečně dostala až ke dveřím. Hostinec U Zlaté lžice byl z nejměstavnějších zařízení tohoto typu v Albireu. Jeho nálevní pult pamatuje návštěvy mnohých hrdinů. Méně známých, kteří své bohatství pozbyli stejně rychle, jako jej získali, ale i těch, kteří jen svým jménem vzbuzují úctu a obdiv. Na hostinci bylo vidět, že zákazníci spropitným rozhodně nešetřili. Sál v přízemí zaplňovala pětice velkých stolů pro početné skupinky zákazníků a galerie v prvním patře poskytovala dostatek soukromí pro trojice, dvojice, ba i samotné hosty. Výklenky oddělené od sálu zdobenou rohoží byly určeny pro stylové domlouvání obchodů i pro schůzky zamilovaných dvojic. Vše osvětloval skleněný lustr, výstavní kousek hostince a chloubou pana Chlodvíka Aramesse, majitele podniku. Již tomu je dávno, co sám dělal hostinského, dnes má na obsluhu zaměstnance. A nutno podotknout, že si je vybírá zvláště důkladně, aby sebemenší nepatrnost nepoškodila dobré jméno jeho hostince.

Muž dal hostinskému pokývnutím hlavy na srozuměnou, že si přeje donést jídlo ke stolu na galerii. Vystoupal po schodech a přelétl pohledem celou nálevnu. Bylo zde jen několik obchodníků a jeden viditelně unavený námořní kapitán. Vyhovovalo mu to, netoužil po velké společnosti. Koneckonců, většina zákazníků přijde až večer. Posadil se ke stolu a vyčkal příchodu číšníka. Po krátkém pohledu na jídelní lístek vyslovil své přání: „Doneste mi pstruha v citrónové zálivce s kukuřicí a k tomu sklenku bílého mučanského. Po dlouhé cestě jsem unavený, takže bych si rád zajednal pokoj na dnešní noc.“

Číšník se zdvořile uklonil. „Přejete si jednolůžkový?“

„Jistě,“ procedil muž skrze zuby. Číšníkovi už nevěnoval mnoho pozornosti.

Večer vypadal slibně. Poté, co se o poslední dva volné stoly v přízemí podělila skupinka zachmuřených trpasličích postaviček a několik vetších, leč zazobaných zlatníků, byl sál nacpaný k prasknutí. Po odpoledním zdřímnutí se muž v říze vrátil ke svému stolku na galerii, odkud měl výborný rozhled po celém sále. Na stole před ním stála láhev vína a dvě sklenice. Čekal. Netrpělivě si poklepával ukazovákem o desku. Zablýsknul se na něm masivní stříbrný prsten s odklopitelným víčkem.

Dveře nálevny se znovu otevřely. Tentokrát však přibližující se postavu poznal. Byl to on. Všední chlápek s prošedivělou hřívou tmavých vlasů oblečený v krátké vestě a volných kalhotách, jaké nosí nejčastěji námořníci. Jeho tvář byla skryta v šedivém plnovousu. Pokusil se na něj pokud možno ne

příliš nápadně zamávat. Muž si jej všiml a beze spěchu se po dřevěných schodech dostal na galerii. Když se přiblížil k jeho stolu, odměřeně kývl hlavou na pozdrav.

„Všechno je připraveno. Tohle město bude brzo plné překvapení,“ prohodil jako by nezávazným tónem.

„Celá tahle země je jedno velké překvapení,“ opáčil muž v tmavomodré říze a nabídl svému společníkovi židli naproti sobě. Vzájemně zkontrolování totožnosti tedy již měli za sebou.

První se ozval starší muž s plnovousem. „Půjdu rovnou k věci. Obě zavazadla jsou v truhlici ve voze za hostincem. Hlídá jej spojka, pozná vás podle obvyklého hesla.“

„Výborně,“ přikývl chladně jeho souseď. „Dáme si sklenku vína, ne? Po dlouhé cestě a náročné práci se hodí.“ Pokusil se o nepřiliš přesvědčivý úsměv. Zručně otevřel láhev a nalil do obou skleniček.

„Máte pravdu, všechno to lítání přes celé město člověka unaví a rád si potom odpočine. Víte, pane Idwine, někdy už na to ani nemáte čas, nemáte kam hlavu složit. Někdy už ani na děvky a na chlast nemáte. Pak jsou to krušné dny,“ otřepal ze sebe muž formální tón.

„Přirozeně...“ prohodil pan Idwin. Náhle se však upřeně zadíval do protější části nálevny. „Jste si jist, že vás nikdo nesledoval?“

Na tato slova jeho společník zareagoval upřeným pohledem zhruba do oněch míst, které Idwin naznačil. Nějakou chvíli upřeně sledoval několik podezřelých osob a zavrtěl hlavou. „Ne, jsem si jist, pane. Nikdo mě nesledoval.“

„Dobře, napijme se,“ prohlásil Idwin, jako by se nic nestalo. Přitom si poupravil svůj masivní prsten, který mu snad vyklouzl z prstu. Podal společníkovi sklenku a lehce si přitukli. Po vyprázdnění obou sklenek ještě několik chvil strávili v rozhovoru, leč Idwin byl celkem nudný patron.

„Vezměte si tu láhev, zbytek si vypijte jinde. Zaplatím a půjdu spát,“ řekl nakonec a vybídl druhého muže k odchodu. Ten jen pokrčil rameny, vzal láhev se zbytkem vína a odkráčel. Přitom se mu trochu zamotala hlava, když scházel ze schodů. Přidržel se zábradlí. Mžítka před očima se opět uklidnily.

„Je vše v pořádku?“ otázal se Idwin.

„Ano, pane, ehm,“ opáčil zmateně muž a vydal se přes sál ke dveřím a ven z hostince. Idwin se pro sebe usmál a sfoukl ze stolu nepatrnou špetku bílého prášku, která se zde jakýmsi nedopatřením vyskytla. Na stole nechal pečlivě seřazenou věžičku zlatých mincí a opustil galerii. Vydal se do svého pokoje.

* * *

Zdravím Tě, můj vůdče a učiteli,

mé srdce pookřálo, když jsem zjistil, že vše bylo připraveno tak, jak jsem čekal a jak bylo domluveno. Neustále myslím na Tvé rady a doporučení, pokusím se Tvá přání splnit do nejmenšího detailu, pokud to bude jen trochu možné.

Cesta proběhla v pořádku. Ubytoval jsem se v hostinci U Zlaté lžice, kde jsem neshledal nic nepřirozeného či podezřelého. Kontaktoval jsem místní spojku. Myslím, že mu mohu věřit. Dostal jsem již potřebné informace, o spojku jsem se postaral...

* * *

Velmi brzké ráno zastihlo Idwina u nohou postele v jeho pronajmutém pokoji U Zlaté lžice. Právě se vrátil z venku, jeho plášť byl trochu ušpiněný od prachu a kaluží. Sundal jej a shodil na židli u okna. Na postel položil velký tmavý kufr s masivním železným zámekem. Idwin se na okamžik zamyslel a pak na zadní straně kufru nahmatal drobné tlačítko. Lupnutí naznačilo úspěšné zneškodnění pasti. Z kapsy vylovil klíček a s cvaknutím jej pootočil v zámku.

„Výborně,“ uteklo mu z úst, když odklopil horní víko zavazadla. Pohlédl na naskládané šaty pestrých barev a rázně je prohrabal. Několik kousků vyndal ven a zběžně si je prohlédl. Ano, to je to pravé, pomyslel si. Oblékl se do bílé róby posíté fialovou a stříbrnou nití, které vytvářely četné geometrické obrazce. Na krk si navlékl masivní řetízek s blyštivým amuletem, jehož dominantou byla velká černá perla. Lehce se zabýskla a nabrala tmavomodrý nádech. Obul se do drahých sandálů a na

vlasý naněsl krém, po jehož kontaktu jeho účes zešedivěl. Dokonalou iluzi postaršího muže podtrhl několika tahy špinidla pod očima. Poté kufr zavřel a schoval pod postel.

Mohl vyrazit na cestu. Nenápadně se vytratil z hostince zadním vchodem. Vynořil se zpoza rohu a rozhodl se jít ještě chvíli méně frekventovanými uličkami. Pro jistotu, kterou měl ze všech potřeb nejraději. V tom zaslechl vzrušený hovor skupinky lidí - mužů, žen i dětí.

Nahlédl do vedlejší uličky a spatřil hlouček lidí postávajících nad nehybnou postavou. Zvědavě se k nim přiblížil, aby se podíval, co se stalo.

„Co je tomu muži?“ zeptal se s poněkud předstíraným zájmem, když byl téměř u nich.

Všimla si ho jedna starší seschlá žena. „Našli jsme ho tak před okamžikem, pane. Je mrtvý...“, vyličila mu s rozšířenými očima. Prohlédl si vychládající mrtvolu ležící u stěny dřevěné kůlny mezi odpadky. Byl vousatý a špinavý. Nebylo pochyb. Byl to jeho známý z předešlého večera. Idwin se raději beze slova vzdálil a zanechal zde tu podivnou skupinku.

* * *

Zdalo se, že veškeré sluneční paprsky se stahovaly k tomu obrovskému domu. Univerzita vyzařovala neuvěřitelné množství energie už z dálky. Téměř od pohledu pro ty, kteří byli citliví. Třeba jako Idwin. Když šel po Zlaté promenádě, lidé mu bojácně uhýbali. Příliš jim připomínal samozvaného sebevědomého čaroděje, jemuž je nejlepší klidit se z cesty. Vypadal uboze, i když byl oděn do drahých šatů. Strhaná tvář zračila probdělé noci nad knihami a špatně došlapoval na levou nohu, což trochu kompenzoval hladkou dubovou hůlkou s hruškovitou hlavicí.

Idwin se musel usmát. Byl si dobře vědom svých schopností, leč nepřeceňoval se. Věděl, že vždycky a všude se najde někdo, kdo je lepší než on. A také věděl, že takováto nevídaná setkání se stávají v těch nejméně vhodných okamžicích. Nesměl proto na sebe sebemeně upozornit, ať by to bylo před tím nejotrhanějším ubožákem. Svět je šílený a vůbec nemá smysl pro humor, tvrdil vždycky jeho učitel. Přizpůsob se, říkal také.

Zastavil se před masivními dveřmi bohatě zdobenými stříbrnými girlandami a zlatými rostlinnými motivy. Byly otevřené, neboť tu oběma směry procházely skupinky studentů – mladíků i dívek oblečených v barevných pláštích. Po obou stranách brány stáli na stráží dva ozbrojenci. Ovšem to bylo spíše symbolické, věděl Idwin moc dobře. Ochrana Univerzity před vetřelci spočívala především v magických prostředcích. Čáry a kouzla detekční, psychická. Proti obojímu se dá bojovat více či méně obtížně.

Idwin se nadechl a vstoupil. Za dveřmi si sundal amulet s perlou a na okamžik ji podržel před kovovou holí, jež byla součástí zábradlí v chodbě do velkého sálu. Ozvalo se ulehčené zapípání, které oznámilo, že majitel amuletu je oprávněn vejít. Drsně se tvářící ozbrojenci postávající uvnitř ve dvou výklencích byli ověšeni ochrannými amulety a vypadali opravdu nebezpečně. Ostřížím pohledem zkoumali všechny příchozí, na nějakou nesrovnalost by jistě byli schopni adekvátně reagovat.

* * *

...a také děkuji za potřebné vybavení, které jsem shledal kompletním. Mám poněkud obavy z prozrazení, avšak jistě jsou pouze klamně, neboť převlek je dokonalý.

Univerzita se zprvu zdála být pořádným oříškem k rozlousknutí. Magická ochrana znemožňuje jakékoli útočné akce přímo v budově, proto je třeba jednat s rozvahou. Mimo jiné, s ulehčením jsem konstatoval, že onen poznávací amulet odpoutaný od původního majitele vsutku funguje. Mám volný přístup na Univerzitu, avšak jen do určité doby. Bylo by naivní domnívat se, že na naši lest časem nepřijdou...

* * *

Jasied právě prohlížela poslední z těžkých spisů na Xireanově stole, jenž byl podobnými věcmi přímo zahlcen. Mistr Xirean byl velice inteligentní stejně tak jako nepořádný. Přestože měl na starosti část soupisů knihovny a také práce jednotlivých studentů, sám se ještě věnoval vlastním zálibám v rámci Univerzity. Tyto záliby byly v mnohém opředeny pavučinou tajemství, jakékoli zvědavé

otázky Xirean s humorem sobě vlastním zametal pod stůl, jako by to byly ty nejnepodstatnější věci, které někomu může sdělit.

To byl také důvod, proč si na drobné kancelářské práce najal Jasied. Byla to studentka pokročilého oboru Univerzity a několikrát se jí povedlo svým umem připoutat Mistrovi pozornost. Byla šikovná, leč... nespojujte si s tím nic nemravného. Nelze tvrdit, že by měla zrovna talent, ale byla snaživá a takoví žáci jsou mezi učiteli oblíbeni. A když byl Mistr Xirean v koncích se svým časovým vytížením, obrátil se právě na svou snaživou studentku Jasied, která ráda přislíbila své služby za finanční výpomoc při studiu. Můžeme to nazvat takovou prací na poloviční úvazek, chcete-li.

Jasied s námahou zvedla těžký svazek a přenesla jej do veliké police v rohu místnosti, hned vedle vykládaného okna. Musela si oddychnout, to byl poslední. Sedla si zpět ke stolu a rozhodla se ještě uklidit rozházené husí brky, těžítka a útržky papírů s nečitelnými znaky – Mistra občas napadají podivné věci, které zapisuje na malé papírky, ale z roztržitosti je pak zapomíná, kde se dá.

Náhle se ozvalo zaťukání. Bylo to od dveří, někdo šel zřejmě za Mistrem. Jasied ztuhla, ale nakonec se rozhodla, že Mistrovi práci jen urychlí, když případný rozhovor se studentem prosícím o nahrazení praktické zkoušky z oboru vyřídí sama. Alespoň udělá dojem. Zašeptala jednoduché zaklínadlo, neznal jej nikdo kromě ní a Mistra Xireana, a dveře se pootevřely.

„Můžete vejít, Mistr Xirean tu sice není, ale pokusím se Vám pomoci,“ řekla na uvítanou. Doufala, že za dveřmi bude stát zkoprnělý spolužák, leč nic takového se nestalo.

Do místnosti vešla shrbená postava. Stařec v bílé róbě vypadal opravdu sešle. Jasied věděla, že lidé spjatí s magií celý život se mohou dožít opravdu úctyhodného věku, leč u této osoby si opravdu nebyla jista. Ten se snad účastnil ještě Konečné bitvy, pomyslela si s úsměvem.

„Přejete si?“ otázala se o poznání uctivěji.

Stařík v bílé róbě posíté barevnými ornamenty se náhle zastavil a na jeho suché tváři bylo znát veliké překvapení. Idwin i přes veškerý svůj professionalismus nezakryl tak zásadní věci, jako jsou například rozšířené zornice. Ta žena, spíše však ještě dívka, neboť její tvář ji činila o mnoho mladší, ho naprosto zbavila všech slov. Ty jasně modré oči a sotva znatelná piha na levé tváři se mu už téměř ztratily z paměti. Vzpomínka na ně usedla na dno jeho myšlenek a byla zpola zakryta nánosy starostí. Pravda, nechala si zkrátit své světlé vlasy, ale bezpečně ji poznal. Na obličej měl paměť a takovéto věci se nezapomínají.

Jasied na starce chvíli udiveně hleděla. „Nespletl jste si dveře, pane?“ otázala se opatrně. Čarodějové také stárnou, uvědomila si.

Idwin se však stihl opanovat. „Hledám Mistra Xireana, měl mi poskytnout místo na koncert v Akademii,“ zabručel chraplavě stařeckým hlasem. „Jmenuji se Asiderix, jsem Mistrův známý.“

„To vám mohu zařídit i já,“ nabídla se Jasied nadšeně. Věděla, že nejlepší je být se všemi zadobře a znát co nejvíce opravdových mistrů magie. Hodně vlivných kontaktů umožňuje nastoupit na závratnou kariéru a tento stařec, sebehůř vypadal, byl jistě moudrým Mistrem. V duchu téměř zatleskala, chtěla se mu zavděčit nějakým skutkem.

Začala se hrabat v šuplíku masivního stolu, kde by měly být nějaké věci, třeba volné lístky na Akademii. Jistě sem nějaký lístek pro nějakého Asiderixe dal... Nic však nenašla.

„Je možné, že na to zapomněl,“ ozval se Idwin alias Asiderix. „Xirean je někdy hodně zapomnětlivý...“

„Nevadí,“ usmála se zářivě Jasied, když ve stole ani na něm nic nenašla. „Mistr by vám jistě něco nechal, ale mohu pro vás něco udělat. Napíšu vám jeho doporučení a dám tam jeho razítko, to by mělo stačit.“ Doufala, že by s tím Mistr souhlasil. Koneckonců, je to jistě jeho starý přítel, dlouho se asi neviděli. Risknula to tedy, napsala papírek písmem Xireanovým, jak ho již mnohokrát viděla, a potvrdila lístek razítkem namočeným ve speciálním inkoustu.

„Díky, děvče,“ vyloudil úsměv stařecký Idwin.

„Není zač, jmenuji se Jasied, studuji zde, jsem vám k dispozici,“ pokusila se dívka o zářivý úsměv a zdůraznila především výslovnost svého jména.

Idwin se ještě jednou zasmál pod vousy a pak odešel.

* * *

...můj mistře, nikdy by mne nenapadlo, že to bude tak jednoduché. Očekával jsem velmi obtížný rozhovor s Xireanem, tvrdě jsme trénoval Asiderixovo chování, než zemřel. Skoro mi je až líto těch

stovek hodin přípravy na tento úkol, leč lépe jsme si to ani nemohli představovat. Ten čaroděj už nás nebude obtěžovat v našich úkolech, už nebude podporovat naše nepřátele.

A to vše díky té studentce. Jasied se jmenuje, to však není důležité. Nejenže uvěřila, ještě nám nevědomky velice pomohla!

Je tu však ještě jedna věc. Víím, že vám mohu věřit, jinak bych se nikdy naučil to, co dnes umím. Ta Jasied... Pamatuji si ji, ještě z Nového Amiru, oba jsme byli ztroskotanci. Nějakou dobu jsme spolu strávili, pak šla ona studovat a mne jste si našel vy.

Ale chci Vás ubezpečit, že to rozhodně nebude stát v cestě mému úkolu a zdaru naší věci. To slibuji! Neboť naší největší zbraní je právě síla a pevnost naší vůle...

* * *

Akademie byla výstavní hala, srdce Bardské univerzity v Albireu. Na svou dobu nejvýstavnější hudební sál navštěvovaly jen ty nejvýraznější osobnosti celé Tary. Vždyť je to také jediné místo, kde si lidé mohli poslechnout nádherný hlas Finian Stříbrovlasé, který byl jako lesní potůček i jako šepot věků.

Parčíky s lavičkami i chodníky vydlážděné mramorem byly i dnes večer plné diskutujících skupinek lidí, kteří čekali na otevření dveří, aby mohli zaujmout svá místa ve vyhlášené Hudební síni. Až když se slunce nachýlilo k západnímu obzoru a poslední paprsky zaplavily pečlivě střížené trávníky rudou záplavou, otevřely se bohatě zdobené dveře svým dnešním hostům.

Idwin už seděl na svém místě na balkóně v nejvyšší řadě. Díky tomu měl vynikající rozhled na celou Hudební síň. Vizáž starce mu stále výborně seděla, několik lidí ho při cestě do sálu uctivě pozdravilo a po předložení Xieranova doporučení se ho strážní ani nepokoušeli prohledávat či ho jinak obtěžovat. Vyšlo to znovu skvěle, musel se pochválit.

Nyní vyhlížel svou oběť. Také proto si vybral toto místo, které v jeho případě plnilo funkci jakéhosi orlího hnízda. A dravec čeká na svou nic netušící oběť. Lidé, převážně mistři a lepší studenti Univerzity, se usazovali na svých místech a vyčkávali počátku představení. Všichni hráli pestrými barvami, přesně jak se na význačné osobnosti jejich postavení sluší a patří. Zbylá místa obsadily kupecké paničky se svými bohatými protějšky a jejich vyšňořené ratolesti zvyklé vyhledávat spíše své stejně znuděné protějšky. Občas bylo možné mezi zástupy ve frontě zahlédnout pyšného důstojníka ve sváteční uniformě. Ti všichni si byli až příliš jisti svou nezranitelností.

Zahlédl ho. Xirean byl vyšší muž stříbrem prokvétajících, světle hnědých vlasů. Oblečen v jednoduché, leč působivé fialové říze, s Jasied po boku, vzbuzoval uctivé pohledy svých sousedů. Idwin ve výšce nad nimi se jen ušklíbl. Dotáhla to daleko, mrška zatracená, pomyslel si. Z mladé a otrhané holky, které však nemohl upřít smysl pro cílevědomost, se stala elegantní mladá dáma zaujímající místo po boku jednoho z předních představitelů Albirejské Univerzity. Zda-li pak zůstalo pouze u místa jeho pobočnice? Tato otázka ho však nikterak zvláště nezajímala, nehodlal se takovými věcmi nechat rozptylovat.

Ozval se gong, představení mělo začít. Opona se pozvolna rozevřela a odhalila tak lesklé pódium s několika cize vyhlížejícími postavami. Hudebníci Faiada'ndande, brilantní hráči na strunné nástroje, se pro začátek uklonili obecenstvu. Všechny jejich pohyby byly elegantní, jejich nástroje sice vypadaly obyčejně, ale každý v tomto sále věděl, co doopravdy dokáží. Jako poslední vystoupilo na jeviště půvabné stvoření. Křehká drobná žena s jemnými rysy se po vzoru svých společníků také uklonila a uvedla se přátelským pozdravem. Její zvučný hlas, který by nikdo nehádal na tak útlou bytost, se rozezněl sálem a přikoval méně soustředěné posluchače do sedadel. A první tóny harfy oznámily počátek představení. Vzduch v sále se naplnil tklivými tóny jarního lesa a zpěvem ptáků ozývajících se při prvních slunečních paprscích v cizích krajích. Mnoho lidí by přísahalo, že v tu chvíli cítili orchideje a měkký vánek na tvářích. Hlas elfí zpěvačky byl řeka a lidé se v ní koupali a topili se v ní, jednotlivé melodie byly malé barevné rybky unášené proudem neznámých slov a jindy zase urputně se snažící dosáhnout k hladině. A užaslí posluchači se nechali unášet na perutích ptáků do zemí za mořem a skrze tříšť zpěných vln pozorovali zářivá světla pod hladinou a svit nočních hvězd nad sebou.

Idwin neslyšel, nemohl. Věděl o moci těch melodií a nepotřeboval se nechat omámit. Potřeboval svůj úkol splnit bez jakéhokoli vyrušení. Na počátku přestávky přerušil cvičení duševního štítu a vyndal si z uší vatu... pro jistotu. Jistota byla jeho oblíbenou vlastností. Počkal, až jeho sousedé na

balkónku opustí svá místa a ze záhybu pláště vytáhl lukovitou násadu a tělo kuše. Orčí práce, během několika okamžiků ji složil do funkčního stavu a připravil k použití. Ze skrytého váčku vyňal malou černou šipku. Její hrot byl tou nejnebezpečnější věcí, kterou dosud viděl. Byl varován, že jediný dotek by mohl být při troše smůly tím posledním, co by ve svém životě udělal. Neznal jméno toho jedu, ale věděl, že zvláště osoby mající spojitost i se zbytkovou magickou mocí jsou touto sloučeninou zasaženy daleko drastičtěji. O šamanech, čarodějích, druidech a osobách s podobným zaměřením ani nemluvě. A nemluvě ani o tom, že tahle věc je zatraceně špatně k sehnání, o lidských a jim podobných obětech ani nemluvě.

Někteří lidé se ze svých lóží zvedli, jiní zůstávali a pokračovali v konverzaci se svými sousedy. Panoval čilý ruch, ideální příležitost. Xirean s Jasied zůstali sedět, zabráni v živém hovoru. Idwin založil šipku do žlábků a krátce zamířil. Léta praxe znásobená intenzivním tréninkem byla znát. Slabé hvízdnutí nemohl nikdo slyšet. Stejně tak ani zoufalý sten Mistra Xireana, jemuž pronikavá bolest stáhla tvář do křečovitě masky. Černý kov mu rozdrtil pravou lopatku a vnikl dovnitř. Čaroděj už nestihl popadnout dech ani vyslovit jakékoli zaklínadlo. Kdyby věděl, co se v něm právě děje, zemřel by pouhým děsem. Černá rána se rozevřela a jako mor natáhla spáry do celého těla, živená magickou silou své oběti. Jasied stačila jen vykřiknout, pár lidí se ohlédlo, několik z nich přispěchalo na pomoc. Bylo pozdě, čaroděj se zhroutil do sedadla popelavý v obličej.

Idwin nemeškal, musel co nejdříve zmizet. Z balkónku zmizel na chodbu, kde ještě narychlo rozložil orčí kuši a schoval si ji po kapsách. V rychlém spěchu hrubě odstrčil pár lidí. Nemířil na spojovací chodbu k hlavnímu východu, chtěl zmizet vedlejším vchodem. Nikdo by se neměl vzpamatovat tak rychle, aby mu v tom zabránil.

Bohužel se mýlil. Vlastně to ani nebyla jeho chyba, spíš taková ta smůla, která postihne každého, kdo má delší dobu štěstí. A o to je to horší. V chodbě před ním se objevila Jasied. Žena tam stála zcela klidně, alespoň zдалky to tak vypadalo. Při bližším pohledu však bylo zřejmé, že se jí rozrušeně chvějí rty. Ve své rudé róbě vypadala poněkud vyzývavě, což rozhodně nebyl její záměr. Idwin spěšně zakryl své rozrušení.

„Uhněte mi z cesty, potřebuji na čerstvý vzduch,“ pokusil se ještě o dohrání své role. Prostě zkusil štěstí.

Nepovedlo se... „Na to vám nenaletím, dál už nepůjdet!“ rozhodně zakročila Jasied. Už nevypadala jako ta mile snaživá holka na Univerzitě. „Viděla jsme Vás na balkóně, nebyl jste dost rychlý. To poslední ohlédnutí za Xieranem Vás bude stát krk, za chvíli sem přijdou ostatní.“

Idwin jen něco zavrčel. „Uhni mi z cesty, děvko, nebo skončíš jako on!“

Nepohnula se, s rozhodným výrazem mu zastoupila cestu. Byla sebejistá, možná až moc. Třeba se opravdu hodně podcenila. Netušila, kdo před ní stojí... Idwinova stařecká maska nyní silně kontrastovala s jeho výrazem i postojem, připomínal dravou šelmu.

A pak vyrazil! V jediném okamžiku překonal vzdálenost mezi sebou a Jasied, zároveň se mu v ruce zničehonic zablýskla dlouhá dýka. Jasied překvapeně ucukla, opravdu ho považovala za někoho jiného. Výsledkem jejího ukvapeného úhybu byla silně krvácející rána na předloktí a roztržené šaty. Bezděčně vykřikla a zamumlala jednoduché kouzlo. Idwin mířící chodbou dál náhle pocítil, jak mu těžknou nohy. Zaklínadlo bylo sice oslabeno ochrannými amulety, ale jeho zbytková síla ho stáhla k zemi.

„Děvko!“ zařval a potajnu vyndal ze svého pláště kuši. Několik pohybů stačilo k tomu, aby ji složil a založil šipku. Jasied netušila, že měla jednat rychleji. Nikdy se nemusela postavit někomu podobnému. Krev crčela z protržené tepny, nemohla ji nahmatat, aby ji stlačila. Překvapilo jí, jaká změna se s tím starcem udála, ale teď vypadal, že ho její kouzlo skutečně spoutalo. Přiblížila se k němu, připravená seslat smrtící blesk.

Idwin nechtěl čekat, potřeboval zmizet a to co nejrychleji. Musel jednat. Prudce se otočil a namířil na Jasied. Vystřelil. Černá šipka jí proletěla břichem, přeřala páteř. Z jejích rychle slábnoucích rukou prchaly slabé výboje nedokončeného kouzla. Když se zhroutila na zem a její oči ztratily výraz, chtěl se odvléci pryč. A bylo by se mu to i povedlo, kdyby se za ním náhle neozvaly hlasité kroky.

Davu vévodila dvojice strážců s tasenými meči a několik rozhořčených mágů. Došlo mu, že nemá šanci. Už nestačil doběhnout dál než několik kroků, než ho spoutaly magické provazy. Když ho začaly rozsekávat meče rozrušených vojáků, jeho poslední myšlenky patřily Jasied. Té zatracené holce, kterou tak chladnokrevně zabil.

Jaké by to asi bylo, kdyby se dříve všechno odehrálo jinak?

* * *

...a kdybych neuspěl, můj pane, což ovšem vylučuji, neboť vše je naplánované tak skvěle, že to pro nás musí dopadnout úspěšně, tak bych si přál, aby se mým nástupcem stal ten mladý Tiskal. Má nějaké zkušenosti a talentu na rozdávání. Píšu to vždy, když plním úkol, protože jistota je jistota.

Zatím to je tedy vše, vrátím se ve stanovený čas na obvyklé místo. A opravdu bych už potřeboval pořádnou dovolenou, moji zástupci to zvládnou za mě. Loučím se...

ve jménu Khara a za něj Idwin